

**Вищий навчальний заклад Укоопспілки
«Полтавський університет економіки і торгівлі»
Київський університет права НАН України
Львівський торговельно-економічний університет
Полтавський регіональний центр
підвищення кваліфікації**

ТРАДИЦІЇ ТА ІННОВАЦІЇ РОЗВИТКУ ПРИВАТНОГО ПРАВА В УКРАЇНІ: ОСВІТНІЙ ВИМІР

**Матеріали XI Всеукраїнської
науково-практичної конференції**

(м. Полтава, 8 червня 2022 року)

**Полтава
ПУЕТ
2022**

context. *Journal of the National Academy of Legal Sciences of Ukraine*. 2021. № 3, P. 15-26.

3. Гольденвейзер А. А. В защиту права: Статьи и речи. Нью-Йорк: Издательство имени Чехова, 1952. 267 с.
4. Декларация МОТ о социальной справедливости в целях справедливой глобализации: принята Международной конференцией труда на ее 97-й сессии, Женева, 10 июня 2008 г. URL: https://www.un.org/ru/documents/decl_conv/declarations/pdf/fair_globalization.pdf
5. Жадан О. В. Концепція гідної праці як основа соціально-економічного розвитку держави. *Теорія та практика державного управління*. 2014. Вип. 2. С. 8-15.
6. Рихтхофен фон В. Инспекция труда: Введение в профессию. Женева: МОТ, 2004. 352 с.

ПРАВО НА МИРНІ ЗІБРАННЯ: ПРИВАТНОТЕОРЕТИЧНА ХАРАКТЕРИСТИКА

Мамедова А. Ф.,

студентка 2-го курсу спеціальності «Право»,

ДВНЗ «Донецький національний технічний університет»;

Пархоменко М. М., к.ю.н., доц.,

кафедра історії та права,

ДВНЗ «Донецький національний технічний університет»

Українська держава століттями чекала свого визнання, тому ідея об'єднання всієї України не покидала її народ, а її витoki сягають епохи Київської Русі. Однією з таких подій було здобуття незалежності в 1991 році. Цікаво, що вперше День Незалежності України відзначали 16 липня 1991 року в цей же день, але в 1990 році Верховна Рада, Комуністична партія України, прийняла документ історичного значення – Декларацію про державний суверенітет України.

Право на мирні зібрання можна розглядати у двох аспектах: як природне соціальне явище і як суб'єктивне юридичне право. Як природне право розглянута можливість людини не залежить від держави має загально-соціальний характер.

Право на мирні зібрання як суб'єктивне юридичне право визнається і проголошується державою. Держава також встановлює правові гарантії її реалізації захисту та оборони.

Важливим кроком у відновленні історичної справедливості стало прийняття 16 липня 1990 року Декларації про державний суверенітет України. Декларація незалежності України відкрила новий етап в українській історії та поклала початок перехідному періоду, суть якого полягала у становленні власної державності та зміцненні свого справжнього суверенітету [3].

У Конституції України від 28 червня 1996 р. проголошено що, «громадяни мають право збиратися мирно, без зброї і проводити збори, мітинги, походи і демонстрації, про проведення яких завчасно сповіщаються органи виконавчої влади чи органи місцевого самоврядування» (ч. 1 ст. 39) [1].

Про це свідчить українське законодавство, а саме Конституція України, який є особливим інститутом правової системи держави. Це не просто закон, а основний закон країни. Конституція оформляє національну правову систему, а також закріплює діючі закони визначає основи правової держави.

Ухвалення Конституції, яка проголошувала Україну суверенною, демократичною і правовою державою і закріплювала головні права та свободи людей, закріпило юридичний фундамент молодій держави [2].

Згідно зі ст. 1 КУ «Україна є суверенна і незалежна, демократична, соціальна, правова держава» [1].

Важливою ознакою мирного зібрання є його організованість. Сама наявність двох і більше особи, навіть якщо вони висловлюють певні протести, це не означає, що має місце зібрання.

Важливим є питання суб'єктів права на мирні зібрання. У Керівних принципах зі свободи мирних зібрань стверджує, що «кожен має право на свободу мирних зібрань. Під час мирних зібрань відповідні органи влади зобов'язані не допускати дискримінації за жодною ознакою по відношенню до будь-якої особи чи групи осіб.

З наукових джерел можна зазначити, що право на зібрання та брати участь у мирних зібрань мають як фізичні, так і юридичні особи, а також інші види організацій; громадяни та негромадяни країни; особи, які не володіють повною право- та дієздатністю тощо.

Під час здійснення права на мирне зібрання, суб'єкти можуть, крім поглядів, виражати і думки, переконання, уявлення, віру (особливо під час релігійних зібрань).

Отже, основною метою мирних зібрань полягає у висловленні різноманітних, а не лише політичних поглядів або їх формування. Проведення громадянами, громадськими або релігійними організаціями, іншими суб'єктами права публічних мирних зібрань

релігійного та нерелігійного характеру, а також право людини або спільноти людей вільно висловлювати свої ідеї – це природне приватне право громадян України.

Список використаних джерел:

1. Конституція України. *Відомості Верховної Ради України (ВВР)*. 1996. № 30. С. 141. URL: <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>
2. 30 подій, що сформували і зміцнили Незалежність України / Радіо Свобода, 23 серпня 2021. Процитовано 18 грудня 2021. URL: <https://www.radiosvoboda.org/a/podii-shcho-sformuvaly-i-zmitsnyly-nezalezhnist%CA%B9/31405953.html>
3. Декларація про державний суверенітет України / Верховна Рада УРСР від 16.07.1990 № 55-XII URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/55-12#Text>

ПРАВОСВІДОМІСТЬ ГРОМАДЯН УКРАЇНИ ЯК ЧИННИК ДЕМОКРАТИЧНОЇ ТРАНСФОРМАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО СУСПІЛЬСТВА

Троян І. В.,

магістрантка 1-го курсу спеціальності «Право», ПУЕТ;

науковий керівник – д.ю.н., проф. Гладкий С. О.

Демократичні перетворення, що відбуваються в Україні на початку ХХ ст., є початком масштабних інноваційних трансформацій в усіх сферах українського суспільства. Ці зміни наочно демонструють не тільки пріоритети майбутнього поступу, але й недоліки та проблеми, що заважають динаміці розвитку згаданого процесу. Серед таких проблем – стан розвитку громадянського суспільства, однією з найважливіших характеристик якого є рівень розвитку його правової свідомості та правової культури. Можна стверджувати, що актуальною проблемою у розвитку сучасних демократичних процесів української державності є зростання якості правосвідомості громадян України, бо саме вона є основою всього економічного, політичного та ідеологічного поступу української нації.

Варто зазначити, що окремі питання визначення правової природи, видів, ознак і стану розвитку правосвідомості розглядалися такими вченими, як О. Данильян, І. Ільїн, Б. Кістяківський,